

SOLUCAN FANZ.in

“bu sefer canını yakmaya geldik!”

12

SOLuCAN FANZ.in #12

*"Bir kez daha silkinip kalktı ölü toprağından can! Solu bu keüfü kokan şehri!
Ki bu sefer canımı yakmaya geldik!"*

1: Bi Durgunluk	Tuba Gültekin
3: Bu Ne Yamyam Çelişki Böyle?	İrem Güven
6: 3 Kere Gidiyordun	Cengiz Yılmaz
7: Kısa Bir Deneme	ErkG
10: Vücutumdaki Dövmeler	Umut Taylan
11: Rulet	Aşkın Yücel
13: eller eşittir	Kitsch insect
14: Z-Gemi	Sarper
15: Şiirler	Levent Oktar
17: Denetimli Serbestlik	Ezgi
19: A	Can Semercioğlu
20: Bağlam Kafa Bağlam Vücutta Bulunur!	Aşkın Yücel
22: OrtaSayfa	Metin Yılmaz
24: Şiirler	Cengiz Yılmaz
25: Dey Be Sazan Balığı Dey!	Şafak Tanrıverdi
29: Sön	İlgın Deniz
30: Otogardaki Adam	Eyüp Özdemir
33: Ben Bütün Ölümsüzlerin Azrailiyim	Barış Serhan
34: Gerçek Saçmalık Anatomisi	Barış Serhan
35: Gezi	KAFİ
38: Rüya	KAFİ
39: Vedhaların Birinde	Ece Ayhan Çağlar
40: Mahir Cem Güven'le Foto-Söyleşi	SF
45: Buğuseptil	SF

SOLuCAN FANZ.in'i sürekli takip etmek istiyorsanız, lütfen üşenmeden **sf@solucanfanz.in** 'e açık adresinizi yollayınız, böylece yeni sayıları evinize posta marifetiyle yollayalım!

2012 yılbaşı akşamı RADYOSF'yi online yayına açıyoruz program yapmak ve ilgili mevzular için: **radio@solucanfanz.in**

Eski sayıları doğrudan okunabilir, eylemleri takip edilebilir, fanzin arşivi ve dağıtımını görülebilir, kitaplar indirilebilir, cevher (e-kitap, müzik, film, fotoğraf, neşriyat) paylaşılabilir, kütlelele takılınabilir... Sonunda hazırlandı:

www.solucanfanzin.com - http://solucanfanz.in - www.sol-u-can.com

Bi Durgunluk

1.90 küsür boyunda, hiç tahmin yeteneğim olmadığından bilmem kaç kilo civarında, neticede şişman mı şişman bir kadındı.

Depresyon şişmana yakışmaz. Sylvia Plath, Kafka, otobüse binerken Beşiktaş'ta gördüğüm kadınlar, hepsi depresyona yakışır inceliktedir. Onun gibisini bir tımarhanede görünce bambaşka psikotik durumlar akla gelir ama depresyon gelmez. Depresyon, etli butlu, kırmızı yanaklı, 1.90 boyunda olmaz. Böylesine ancak Guguk Kuşu'ndaki Chief'te rastlanır. Chief'in nesinin olduğunu ise henüz çözebilmiş değilim.

Ona bakarken "Neden buradasınız?"vari talihe dair bir soru sorma gafletinde bulundum. O ise bana, tarif edilemez o hali anlatmak için, sevimli Ege şivesiyle tarifsiz bir tanımla karşılık verdi:

-Bi durgunlukh vaaa...!

Bİ DURGUNLUK

Gerçekten en doğru , en naif tanım da buydu: “Bir durgunluk vaa” idi. Sebep ne olursa olsun, o halde, o duruşta, o sessizlikte, o zoraki gülümseyiş, “hiç güleceğim yoktu” gülüşünde bir durgunluk vaa idi. Aynı halde, aynı durgunluk içinde , hiç güleceğim yokken kahkahayı bastım! İçimden tabii..

– Peki... Ne zamandır...dedim, cümleyi tamamlamama izin vermeyen bir durgunlukla... Durgun kahkahamı canlandıran yanıt şu şekildeydi:

– Ne bilem? Yirmi yıldır bi durgunluk vaa...!

Trajikomik durumlarda, en durgun hallerde bile komikten yana seçim yapan mizah duygum ağır basmıştı yine. 20 yıldır bir durgunluk vaaa idi! Düşünebiliyor musunuz? 20 yıl! Ben 3-5 aylık bir durgunluğun kahrını çekmeden “Yar bana bir medet !” diye koşturmaya çoktan başlamışken, onda 20 yıllık bir durgunluk vaa idi!

Durdum.

Günler sonra, kendisi gibi durgunluğun içinde yeni görüntüler arayan biriyle geçen diyalogtan haberdar oldum.

– X, sen de görüyomuşun, öyle mi?

– (X, Derin bir durgunluk içinde, yalnız kafa sallayabilir.)

– Ölü mü, diri mi?

Hikaye gittikçe sarpa sarıyordu. O durgunluğun içinde bir ölüyle muhatap oluyordum! “The Shining”ın Jack Nicholson’ı, “Shutter Island”ın Leonardo’su değildi. O devasa cüssesi, sevimli Ege şivesiyle o da “görüyordu.” Hiç tahmin edemezsiniz. Ama durgunluk un yanında bir de “canı çıkasica, tanımam etmem” dediği, artık hayatta olmayan birinin imgesiyle cebelleşiyordu. İkilili bir sohbetle anlatmıştı bana bunu.

Yıllar önce bir kez gördüğü, ölmüş bir kadının canı çıkasica tanımadığı etmediği hayaliyle yaşıyordu.

Durdum. Kendi durgunluğumun halsiz hatırsız, insansız canı çıkasica sessizliğiyle durmaya devam ettim.

Bu Ne Yamyam Çelişki Böyle?

'70'ler kafa karıştırıcı yıllar... Bomba gibi iki künt* film... Propagandanın allahı var. Sağını solunu şaşırılmış bir Cüneyt Arkın. "Maden" de işçi lideri İlyas, "Güneş Ne Zaman Doğacak"ta Türk milliyetçisi Mehmedov..

"Bu ne yamyam çelişki?" demekten kendimi alamıyor, filminden alıntılarla yorumu siz değerli okuyucularımıza bırakıyorum.

GÜNEŞ NE ZAMAN DOĞACAK
1977, Türkiye
Yapımcı: Mehmet Kılıç

Filmin Tarihçesi:

16 Aralık 1978, Çiçek Sineması, Maraş... Ülkücüler "Güneş Ne Zaman Doğacak" filmini gösterime sokarlar. Belediye, Kırım Türkleri' nin Sovyetler Birliği'ne karşı direnişini anlatan filmin anonslarını yapar. Film başlar. Filmin ortalarında bir ses bombası patlar. Bombayı patlatanın "solcu kızılbaşlar" olduğu söylentisi üzerine "Maraş Katliamı" olarak bilinen olaylar başlar. Sonrasında bombayı namlı faşistlerden Ökkeş Kenger'in patlattığı ortaya çıksa da kendisi beraat eder.

Bu Ne Yamyam Çelişki Böyle?

Peki “Maden”de işçi liderini canlandıran Cüneyt Arkın’ ın bu filmde işi ne? Kâinatın bu sırrına henüz vakıf olabilmemiş değiliz.

İşte filmde bazı alıntılar:

Eğitmen, General Nuriyev’ e okulunu gezdiriyor:

05:00 “İşte Allahsızlığı Yayma Kürsüsü Başkanı”(???)

(O zamanlar IQ keşfedilmediği için bu şahıslar diledikleri gibi saçmalama özgürlüğüne sahip olduklarını düşünmüşler).

(08:00) General Nuriyev: “Okulunuzdaki öğrencilerin artış hızında azalma var”.

Eğitmen: “Albayım bunda bizim hiçbir suçumuz yok. Normal evlilikten çocuğu olanlara 100 lira veriyoruz. Evlilik dışı çocuğu olanlarsa 600 lira veriyoruz. Fakat bir türlü yıkamadık şu çağ dışı evlilik müessesesini.”

(SSCB’ nin para birimi lira mıydı???)

Bir eğitimci, öğrencisini azarlıyor:

(07:20) “Artık Dimitriç’le yatmayacaksın”

“Ama eğitimcim...”

“Öteki arkadaşlarınla da olsa fark etmez. Ulaşacağın zevk aynıdır. Üstelik ilerde mutlu bir dünya kurabilmemiz için parti böyle istiyor(?!)”

(İşte ahlaksızlık yuvası Sovyetler. Filmin ilk on dakikasındaki propagandanın içeriği bel altından yukarı çıkamamış.)

Bu Ne Yamyam Çetiski Böyle?

MADEN

1978, Türkiye

Yapım şirketi: Yeşilçam Film

Yine IQ dolu, yaratıcılık dolu bir filmle karşı karşıyayız. Cüneyt Arkın işçi lideri İlyas rolünde ama tabii her zamanki gibi kendisi tek kahraman, tek adam. İşte filmde bazı replikler...

Sendikacılarla patron, İlyas'ın isyankârlığına karşı ne yapacaklarını düşünmektedirler:

(22:00) Patron: “Siz milletçi sendikacılarınsınız diye müsamaha gösteriyorum.

Kim var bu işin arkasında?”

Sendikacılar: “Rusya var beyim(!?). Ama asıl İlyas.”

Sendikacılarla İlyas karşı karşıya:

(28:00) İlyas: “Sadede gelelim, sadede!”

Sendikacı: “Çatlak ses gene başladı! Bozguncu gene başladı!”

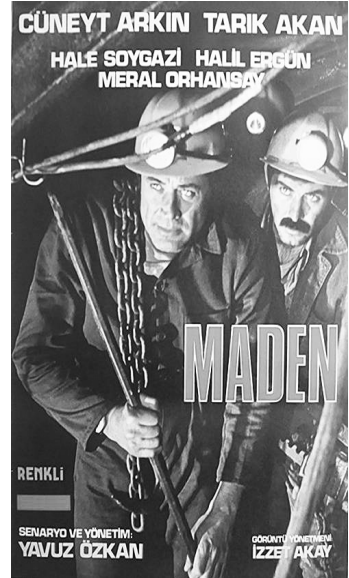
İşçiler: “Konuşma, konuşma!”

Sendikacı (İlyas için): “Bu gördüğünüz herif kıcını bile yıkamaz arkadaşlar.”

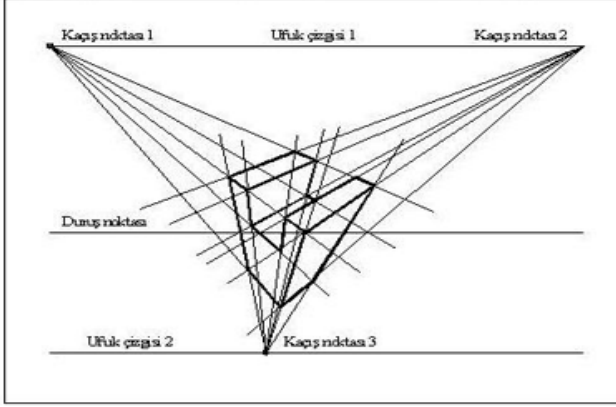
Ancak bir gayrimüslimin bu hıyaneti yapacağını düşünen sendikacıların akıl almaz karşılığı.

Aynı oyuncunun nasıl bir filmde faşist diğer filmde komünist olduğunu anlayamadık. İyi oyuncu her rolü oynar gibi laflar pırtlatmadan önce, bu filmlerin esas amacının propaganda yapmak olduğunu, oyuncuların da bunun bal gibi farkında olduğunu unutmamak lazım gelir. Bir saçmalık mı duydunuz? Yeşilçam'dır, Yeşilçam...

*Künt: Bu kelime sözlüklerde yok ama ben olduğunu düşünüyorum. Künt ve küt kelimelerine benzediği için, künt kelimesini kullanıyorum.

3 Kere Gidiyordu

3 kere gidiyordu her üç ok her üç noktadan birine her üç okta üç doğruyla... İçler dışlar yirmi yedi yapıyordu... Dört gözlü adamın dört gözlü evinin dört yüz metre ötesinde dört katlı olmayan bir evde oturduğunu söylüyordu sokak beyin sokağıydı paşa sanmasına rağmen okları yollayan. Aynı numara olduğunu söylüyordu aynı numara aynı...

Doğalgazlı mutfakta kullanılan ocaktan yayılan gaz çoktan sarmıştı çevresini aynı numara olduğunu söyleyenin çevresini çoktan. Telefon çalıyordu neden? "It's the final countdown." Patronu arıyordu, işe gelmemişti neden? "Enjoy the silence." Pardösü ve ceketle yola koyulduk ıssız sokaklardan. Tek başına yaşadığını söylüyordu patron. Pardon, biz arkadaşta bakmıştık. Söylediğiniz evde üç polis yaşıyor biri Kenan, alt katta da bir ressam yaşıyor. Biz arkadaşta ortada aramıştık, ne üstte ne altta... "London calling!" Çaktık çakmağı, verdik kibriti gaza... Üç polis diri diri yandı. Bununla da yetinmedik kırdığımız kapının ardında beyinlerine birer kurşun sıktık. Hiçbirisi kişisel değildi. Her biri insan olarak iyiydi, sevmediğimiz yalnızca kurumlardı, bizimle aynı numarada oturduğunu bize bildiren aynı numara dedirten. Üç kere tükürdük leşlerine üniformaların. Tren raylarının üzerindeki köprüde içiyorduk keşke sahibi olmasaydı üniformalar içindekilerin. Üç tren geçti üç farklı raydan üç yöne üç kondüktör üç vagonu ayırmak istedi gövdeden, bir tek o dedi ki, "Deniyorum, öğreniyorum" daha kaç ceset daha geride bırakmalı zihnine silah doğrultulanlar cebine silah konan üniformalıların uyandırmak için? Aynı numaraya geldik, polis vardı son katta, ne yapalım şimdi, serde ölüm var tükürdüğünü yalamak yok! Çaktı çakmağı, verdi kibriti gaza... Doğalgaz yayıldı tüm odaya ve bu yalnızca bir kaza... 3 kere gider mi her üç ok her üç noktadan birine her üç okta üç doğruyla? Bir yanlış! Bu yanlış. Dört! Dört! Dört! Dört değil! Hiç aynı olmadı ki bir şey aynı olsun bir numara... Benzerdir benzer... Bir ayrıntı sızıntı...

Kısa Bir Deneme

Bu gördüklerinin hiçbiri değilim. Yağmur damlaları gibi çabuk yitiyor insanlar. Çok fazlalar, hazırlıksızlar. Ama bir ses olurlar sonunda ve kimse duymaz bu trajedideki son haykırırları. O da karışır gider. Çok fazla ses var. Tek ses boğulur gürültüde; ama gürültü bu tek sestən başka nedir?

Bu duyduklarının hiçbiri değilim. Silinip gidiyor sesler de günler gibi. Ve her anı bir fotoğraf karesine sığan şu yaşamım, hiç aldırış etmeyen –daha doğrusu zaten aldırış edemeyecek kadar sarhoş olan- şu dünyanın bir eğlencesi mi? Rasgele söylediği bir şar-kının savurduğu mısrası? “-HIÇ DEĞİL-” İşte demek istediğim bu!

Hasta olmak istemiyorum. Sağlıklı olmak benim için önemli. Her anımda kendimi öldürebilecek kadar güçlü olmak istiyorum.

Yaşamı seviyorum. Çünkü olmaması gerektiği hiçbir anı kendinde taşıyor. Yaşamı gerçekten seviyorum, samimi.

“Olmak” istiyorum. Odamdayım. Bir yığın şeyin içinde, üstünde ve yanında-yım. Her şey çok sessiz. Birbirimize bakıyoruz saatlerce. Aralarında ve ortalarında-yım. İçlerinde ve dışlarında. Bir tasarım olmak istiyorum, gerçek bir tasarım. Ve olmak; ve gerçekleşmek istiyorum. Kurmak istiyorum. Ne savrulmak ne de kapılmak istiyorum. Bir oya gibi işlemek istiyorum geleceği. Her şey belirsiz ve her şey henüz hiçbir şeyken, olabilirin ve olması istenenin, olabilirlikteki olabilirliğini, olması gerekenin zorunluluğu-na çevirmek istiyorum. Ve her olabilir, olduğu anda, olduğu için –olmuş olduğu için- zorunlu değil midir? Zorunlu olmak istiyorum, çünkü kendimi olabilirlikler karşısında –yanında ve ortasında- seçici bir “ben” olarak tuttuğum sürece, her olabilirin benim için taşıdığı mükemmellik ideali, sürece katılıp siliniyor. “Keşke!”lik geçmiş-i” istemiyorum. Olabilir olmak istiyorum, çünkü kendimi zorunlu olana dönüşen, her olabilir kıldığımda, zorunlu olarak olabilirliklerimi, zorunlu bir tasarıma, seçimsizce –zorunlulukla- dönüş-türmek istemiyorum.

Özgürlük olsa olsa seçimlerdir; seçimler, olsa olsa zorunludur.

Umut Taylan - les_umut@hotmail.com

VÜCUDUMDAKİ DÖVMELER

Biz beraber ekildik ve bu kötü toprakta büyüyen kristal tohumları el ele seyrettik
Artık anlamıyorduk ve bu güzeldi çünkü istemedik biz hiç istemedik biz
İstemedik ki hasatta ayrışıp, çözü de bir ara her şeyi bıraktıktan sonra gidip
görebilmeyi

Onlar öyle üzgündüler ki bütün gece Şehirden konuştu
Harmoniye yüz yıllardır reddeden bir çellist vardı masada
Bilekleri kesik piyanist barda oturmuş, umutsuzca DJ' den
Rahmaninov çalmasını istiyordu. Hiç çalınmayacaktı ki.
Aynı apartmanda yaşıyorduk ve bu kötü binalarda kasımpatı yetiştirirdi o biz hiç
istemedik ki yaşamayı
Yine de atlar ve intiharlar o kadar uzaktı ki giydiklerimizi bize kimse geri
vermeyecekti

Artık evi özlemiyordum artık evi eriyordum odaları eriyordum
Etim çok soğukmuş öyle dedi o orospu inan hiç istememiştim
Onu üzmeyecektim onu üzmemeliydim onu üzebilirdim bunu ona söylemiştim
Biz beraber ekildik ve bu kötü maymundan dağılan uzay görüntüsünde
Patlayan Kristal genleri birbirimizden uzakta melisa çayı içerken dudaklarımızı
ısırarak seyrettik

O bütün gece ağlamak istedi
Ben O'nu hiç üzmemek

O her gece ölmek istedi
Ben hiç doğmamış olmak

Sağ kolumdaki cranky tavşan ve italik doğum lekesi kötü evlat
Loş bir odanın her eşyası bir krizin sevgilisi, herkes gitmişti. Herkes daha
doğmamıştı ki.

Cüce bir dövmeci uzun bacaklı sarışın bir kızın saçlarına
Gözyaşı dövmeleri çiziyordu bir yandan
OTOKONTROLÜ KAYBET OTOKONTROLÜ KONTROL ET!
Diye bas bas bağırırken
Oysa O An Ben ve benle dolaşan bütün hayali karakterler
Boynumdaki leopar dişi tapınağın yeşil ışığına karşı
Tek bir pirinç tanesiyle gözlerimi kör etmeye sanki yeminliydiler
Yeminliydim sanki kendimde ne varsa yok etmeye
Yani ki sırtımdaki ters üçgen O'nun rahminin mutsuzluk haritası
Öyle ya sağ bileğimdeki "Burayı Kesin" imzası, romantizm değil sadece hastalık.
Annem dövmeci, babam iğne, kardeşim boya, sevgilim o acıyla etimden taşan
kansa

Tüm vücudumu kaplasın O Tanrı da tüm vücudumu dövsün o da kaybetsin
kontrolü

O da kaybetsin benim kaybettiğim gibi O'nu
Tanrı! Kul!

O da küle bakıp dudaklarını kanatsın

Uyuşturucu! Komplikasyon!

O da görsün artık yaptığı hatayı

Alkol! Siroz!

O da bağırsın müziğe

Odadaki duvarlarda ' affet beni' yazacak minimetre bile kalmayınca dek..

Seks! SALT HASTALIK!

O da inip, zamanı artırsın, Kabil'in sunduğu meyvelere eğilip ağlasın!

-24 saat aslında sadece bir paranoya

Biz hiç istemedik hiç istememiştik ki biz değişmeyi

Vücutumdaki Dövmeler

Çınlıçplak soyunduktan sonra paramparça ve pis bir aynanın karşısına geçip
Doldurulabilecek bir damar arayan o eroınman çok sonraları
Bana gülerek bahsetmişti “Artık Hissetmekten Yorulmuştum” diye biz
istemedik hiç
Hiç istememiştik ki biz bu geceleri bu tek gecelik am görüntülerini bir anlık
sevgi geliş gidişlerini
11 Eylül’den sonra mı yoksa önce mi gelen 12 eylülü aslında televizyonun bizi
seyrettiği gerçeğini
Birbirinden Şüphelenme Narkotik Duyarlılık
Duygusal Bacak Sendromu Kadın Hakları, Yarrağın Boyutu mu İşlevi mi
tartışmasını
Mesela bir sabah uyandığım çığlıkların takriben süresi, bilmiyorum,
uzun zamandır kimsenin
Konuştuğunu duymamıştım sanki ki biz O’nunla beraber dirildik Lazarus çok
sonra yalnız hissetmişti
Bu da mı yabancılaşma bu da mı artı değer bu da mı imparatorluk asla
sona ermedi saçmalığı
Bırak beni artık anlamıyorum ve bu güzel çünkü istemedim ben hiç kendimi
istemedim hiç
Bir kez bile bu vücudumdaki dövmeleri, gözlerimdeki mosmor boşlukların
renkliliğini

O bütün gece ağladı.
Ben O’nu çok üzdüm.

Rulet

O güzel çocukluk uykusunda lezzetli kulak memelerini ısırmak için köşe kapa-maca oynayan kör fareleri hiç görmemişti ve güne başladığı kahvaltısında her zaman iki çeşit peynir var olagelmişti.

“Olasılık” dedi, yalnızca öğrencilerin ve sinyal yapıp para toplayabilmiş alko-liklerin uğradığı meyhaneye buz istemek için girdiğinde kapiya en yakın masada yalnız oturan kasketli adam. Kapının gıcirtısı durdu ve herkesin bir anlığına sustu. Duyulan yalnızca “Olasılık”tı.

Öğleden sonra yaklaştığında gazetelere göz atmaya bitirmiş ve günlük film se-ansına başlamıştı. Filmlerin en sevdiği yönü onu farklı bir zamana taşımaya idi. Kendisini filmdeki karakterlerle özdeşleştirir; böylece geçmişinde hiç yaşamadığı duyguları yaşa-maya çalışırdı. Ne zaman ki filmin final müziği çalmaya başlasın, hemen projeksiyonu kapatır ve kendini oyalayacak başka bir düşünce peşine düşerdi. Beş duyuyla algılanabilir olan bir isteğini karşılayamadığı hiçbir durumu yaşamamıştı. Bu yüzden açlığı, sefaleti anlatan filmleri yeğlerdi.

Doğruca meyhaneciye yürüdü. Yeniden homurdanmalar başlamıştı. Meyhaneci kendine doğru gelen bu genci iyice süzdü. Bu meyhaneye gelenlerden farklı bir duruşu vardı ama onlara o kadar da uzak değildi. Meyhanecinin karşısında durdu. “Buz var mı? Çok az olsa da olur.” Kısa ve net istek karşısında bir süre duraksayan meyhaneci tezgâhın hemen arkasındaki mutfağa yöneldi. Alttan ve üstten boşlukları olan ve itinice ortadan açılan yaylı kapının alt tarafından meyhanecinin ayakları gözükiyordu. Genç, ayak hareketlerinden içeride buz olduğunu ama alıp alamayacağını kesin olmadığını çıkardı. Bu yüzden cebinde bol miktarda bulunan bozuk paraları şakırdatmaya başladı.

Elinde kâğıt mendil pa-ketinin içinde üç beş buzla mey-haneci geldi. Bozuk parayı uzattı. Meyhaneci “Gerekmez” dedi. Kapıdan çıkarken masada yalnız oturan kasketli adam kendi ken-dine söylenir gibi “Yüzde seksen üç nokta altı” dedi. Kapıyı kapa-dı ve doğruca eve yöneldi.

eller eşittir

ellerimde harflerimin lekeleri
dokundukça bir diğerine çoğalıyorlar
baktıkça onlara
tüm harflerim parmak uçlarımda toplanıyor
silmeye çalışmak imkansız
onlarla yaşıyorum
kağıt üzerine dökmeye çalıştım
kağıtlar dolusu çöp oldu
yazdıkça artıyor
lekeler çoğalıyor
her yere dağılıyordu
üstelik siyahlar
acımasız mürekkeplerini üzerime bulaştırıyorlar

kimse yüzüme bakmıyor artık
uzaktaki eller konuşuyor
ve lekeliyor
böyle devam edemez
çok yoruldum
kesilmesi için
bir kağıt daha doldurdum
günümü bekliyorum
sıradayım
ve o gün
önce biri sonra öteki
kesildi
yoklar
ellerim
lekelerim
hepsi gitti
ama şimdi
kendimi çok yalnız hissediyorum
ve her şeyin öncesinde
kafamı bütünleyen harflerimden kurtulamıyorum
ve sonunda üstelik
o kağıtları dolduracak ellerim de yok

Z-Gemi

Köyden kente göç etmiş bir ailenin çocuğu olarak şirin bir Anadolu kentinde, darbelerin alenen yapıldığı senelerin sonunda dünyaya geldi. İlkokulu Çingen okulunda esmer vatandaşlarla beraber okudu. Küçük havuzda büyük balık olup okulun en başarılıları arasına girdi; karşılığı bünyesinden daha büyük havuzlara akranları arasına atılmak oldu. Bunu birkaç kez daha deneyip hayata atılmazdan evvel havuz atlamamaya meyletti. Cumhuriyetin yeni bir ferdi olarak “klasik usulde eğitim veren mahalle mektebi” ile “çağdaş metotlarla eğitim veren sıbyan mektebi” arasında seçim yapmaya benzer bir noktada kendini bulunca adını o yıllarda makarna markasıyla özdeşleştirdiği ve iki eğitimi birden vermeyi vadeden okulu seçip büyükşehire yollandı. Bolca ağladı, aile hasreti çaktı. Bir şekilde ortama uyum sağladı. Lise bitince kendisini işsiz ve “okuyacak adam” halinde buldu. Okumaya devam edebilmesi için dolap beygirliğine soyundu. Yeterli görülmedi, o sene yapılıveren değişikliklerle yedi senesini verdiği okulundan ayrılıp taşraya iltica etmek zorunda bırakıldı. İkinci defa lise-3 okuyup ve iyisinden bir beygir olup 18’lik şablonda meslek tercihi yapma hakkı kazandı. Ne seçse bilemedi, “bari okumaya devam edeyim” deyip felsefe eğitimine ve ikinci kere büyükşehire yollandı. Dönüşüyle beraber ‘yeni yaş, yeni yaşam’ diye söylenirken uzun taşra gecelerinin ‘métaphysique of-lasienne’ için ona kocaman bir adım attırdığını ve “bilinçsiz farkındalık” deneyimi yaşattığını fark etti. Çektiği derdin ne olduğunu anlayabilmek için çok daha fazla dertlenmesi gerektiğini anladığı ve mütemadiyen aylıklıkla geçen üniversite yıllarının sonunda ite kaka mezun oldu. Yetinmedi kapıdan geri dönmek istedi, alınmadı, bacadan sıvışıp rica minnet yüksek tahsile kendini kabul ettirdi. Halen hocalarını aldıklarına pişman etmeye devam ediyor.

Kahve falcılığı, kütüphanecilik, servis elemanlığı, tur rehberliği, menajer-çevirmenlik, proje danışmanlığı yaptı. Bir yerde ve zamanda doğduğu için öğrenmekle yükümlü kılındığı savaş ve savunma eğitimini halen almadı, toplumun en küçük yapı taşı oluşturmadı, yurtdışına çıkmadı. Kadıköyünde gururla oturuyor.

Yeniden Yeni Eskiye

mağaraya kırkikindiler yağıyor, elenerek ve süzülerek.
sol yanımda yeşil yapraklı tünel dönüyor, içinde karalar
mağara şenliğinde, şimdilik, asla kirletemediğim ak
yanıyor. uzağımda hiçbir şeyin mutsuz edemediği anlar
türlüyorum. seçimin kavgasının bastırıyor en sardunyalı
bahçem, çılıbıtlardan özendiğim yürüyüşüm, ufak kırıntılar
yüzünden kanatlarım ve endişeli yerimden kopan
rüzgar: işte o sağ kalana vurduğunda şöyle elinin tersiyle,
nisan çarpmışa dönüyor ücrevi endişem. dudağımdan
süzülen yağmur gibi çırpıyorum kanatlarımı sol yanımda
içinde karalar oynayan, yeşil yaprakların döndüğü tünele.

Bir Kaç İkilik Zamana Doğru Ne Zamandır...

- keskin bir ihanet bu kokladığım, küçük adam
susmak gibi bir şiire
- su damlarken nasıl şekil değiştirdi
yazıldı mı?
- ellerin ayaklarım kimin bu karmaşa
zaten fanus ufak
- ey sokak ruhumu bul
yollarda zamansız
bahar dallarından evveli saymazsak
- her yolculuk yurt bulmak için
övüncü yok sisin
- kalmanın özdeşi yok gitmenin
-tin parladı göğüsten içeri

bogaziçili bir ırmaksa dardanella güneşin rüzgarını savurur
neyse ki değirmenler akar altından
sol'gun bir bağırsahta yaslandığı iz
yoksulluğundadır zakkum bir dil
kimsesiz çocuklardan özendiği

doğu karası bir yakarışından utandığı içindir götü
dönüktür kurmacaya
gül yüzü görmemiş tansıktır oysa diden düşen
savunmasız

hangi bağışlanma ürkütür diye düşünür yine de
koca şehirler üşüşür başına
-yordan evveli bi kelebek çalınsından bal çaldıydım
“diken seven gülüne katlanırmış” yüzünden düşeni toplamaya çalıştım
elim yanmış mıydı?!
kardan boyamalar yapan sevgilim..

Denetimli Serbestlik

...denetliyor ve serbest olduğunu anlatıyor üstüne. ya da çalışıyor buna.
anlattıkça anlatıyor. öğütler, vaatler...

-bak kızım, bi golden shut, yani ne demek altın vuruş tak gidersin alimallah, para bula-
maz orospu olursun

-abi yok valla billa

denetledikçe denetliyor. bakıyor sağına soluna, kıçına, sevmediğin göğüslerini beğeniyor.
alıcı gözüyle bakıyor. aynada gördüğün gibi değil elbet. yatakta karısına kayarken eli:
gözü yummuş; altındasın işte kapağın...

-bi derdin olursa bana gel

-peki abi sağol, eyvallah (sağ el sol göğse erkeksi tavırla giderek)
yemiyor tabi.

kırmızı rujlu siliyosun çaktırmadan. üstünü ince(!) arayan kadın, memelerini anlatıyor
amirine. tüylerin az mı çok mu falan.

e soruyor puşt.

denetleyecek işte, işi bu.

-bi sigara içebilir miyim

ses yok.

-abi bi sigara...

ses yok.

oturduğun sandalyeden bile kalk-
mak yasak. değil ki sigara içesin.

azıcık değse adam sana, şöyle bi do-
kundursa; orgazm sigarası yakacak
üstüne.

bilmiyor, ağır kanamalı hastasın.
serbetsin ama denetimli. bilmiyor
kimse, üstünü başını çıkarıp atsan
sokağa kendini, binlerce yıl öteden
geçersin ancak.

Denetimli Serbestlik

kaldıramadığın göz kapakların ancak konstantinopolis sınırlarına aşikar. beyoğlu ilçe emniyet müdürlüğü o zaman şimdiki yerinde değil.

o içerdeki pis suratın dedesi, portakal değil daha ağaçta.

daha anlamlı gelmiyor hiçbir şey harikaların diyarında gezinmekten başka. o zaman alis bile yok. senin anlayacağın teksin. yumurtalar var. kutu kutu nutellalar. bi adam var pis suratlı da; azıcık daha inse gözlerin gidecek, yok olacak. daha neler neler.

-adın

-gratel

-belli

burası kazan oluyor işte arkadaşım. cadıyı içine teptiğin. kardeşin ayık tarafın. öğreniyosun işte artık annenin kardeşini neden daha çok sevdiğini.

annen nerden bilsin, cadıyı sen tepmişsin. baban ne anlansın o pasta keşfedilmiş senin tarafından. kardeşin bi haber, suçlarının toplamından. denetleniyor ama serbest. sigara bile içmiyor korkusundan, kaldı ki, yara açsın bileklerinde kendinin.

her türlü sosyal sorumluluğunu yerine getirmişsin. kendince. cenazeler, grevler, konserler, afişler, anmalar, yürüyüşler. gitmişsin, bağırılmışsın, karşı çıkmışsın. belli muhalifsin, kendi yağında bi gratelsin.

e kardeşin peki. o da mı seninle gelmiş. bunu bilmiyor işte kimse.

-abi bi sigara içsem ben

velhasıl kelam, balık tutmayı öğrenemedin henüz. biz öğretmekten yanayız. tutup vermişiz sana, ne fayda.

A

fazlasıyla sığ bir adalet
batıyor
yüklemsiz bir tümce son kamçısından yenen
kanlı vurgunla:
“su(ç) alıyoruz kaptan!
kaçalım!”

melekşeytan adalet
dalgalanan gözkapaklarımın altında saklı!
prematüre gözbebeklerim
ve etrafında üvey elâ renkleriyle
alabora olmanın tereddüdünde
boşalırken gözaltı torbalarımın
yağmurlar,
böyle bir anda muhafızlığa soyunuyor
çam yapraklı kirpiklerim.

“su(ç) alıyoruz kaptan!
kaçalım!”
batarsa adalet
ağlamak suç çünkü!

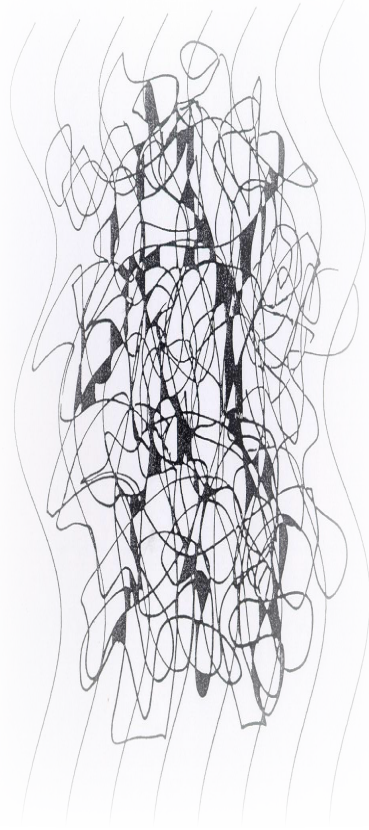
BAĞLAM KAFA BAĞLAM VÜCUTTA BULUNUR!*

“Çepeçevre saran bulutlar, bunu unuttular.

Dağa tırmanıyorum, dağıtamıyorum.”

Her sene yakalanan UFO görüntüleri, kanserojen yapan kimyeviler, ana haber bültenlerine malzeme olan büyük icatlar, Castro'nun Amerika hakkındaki açıklamaları, cinnet geçirenlerin geçirdiği bıçak darbelerinde yapılabilecek en muhteşem heykelin mucizevi oranı, bir çemberin teğeti, konuşan robotlar, robot resminden tevkifler, DNA'daki sülükler, cenin halinde 40 yıl yaşayan bebekler, bir oturuşta 56 kiloluk hamburgeri yemeyi başaranlar, Guinness rekorlar kitabı, Nobel, Oscar... Mucizelerin mucizesi hep bir mucizeye inanmamızı isteyen beyin, Ninja Turtle olarak savaşmak hiç bu kadar hiç olmamıştı. Neydi adı o dördüncünün? Hep bir “şey”i unutmak, aman ha eşeyli üremeyi unutm! Beynine kazınan yalnızca cıstak müzik değil düzen'in ritmi, şöyle düzüyor “Tüketim, tüketim, tüketim”, “Para tren olmuş biz istasyon”!

Bir Ben Biz Bin! İşte Dizgin! Trene binen, makinisti bulamazsın. İstasyonda dursan sadece bazsın. Anlamazsın! İşbu senin çizgin.

Bağlam Kafa Bağlam Vücutta Bulunur!

E sık bıraktığın h rfler piç olurlar. Bir piçin eşinden g denler gi tikleri yerde yitik kalırlar. Sanma ki anı senin y nında, eş kargaları üşüşür cesed nin yanına yalnızca ruhun yayında. enfaat en faal fikirken, bak ların nasıl kend ni ifade edebilir ki? asıl kimliğin olabilir? nca ırsat onca yalan, ekabet tek akıbet. Gördüğün en güzel kadın, hayal ttiğindir, hayalet değildir. So u ne olursa olsun, zlediğin film senin değildir. Aldığın oksijen senin değildir. Traş takımının senin değildir. Çocukluktan mezara tuttuğun takım senin değildir. İşerken eline aldığın babafingo senin değildir. Baktığın göz, duyduğun kulak, dokunduğun hücre, kokladığın burnun, tattığın dil senin değildir. Konuştuğun dil senin değildir. Sözcükler hepimizindir! Okuduğun yazı benim değildir ve eksik bırakılan, rüyanda tamamladıkların !

-Lehçe gereği düştü.
-Hayır, bilerek yaptın!

-Sayamadım!
-Saydın.

-Bir yanlış var.
-Yok.

-Dikkat ettim.
-Ne yanlış?

-N yanlış
-N mi o?

-N
-İyi bak.

-N'ye iyi bakayım?
-Kendine iyi bak!

*Cengiz Yılmaz adlı şahsın profilinden apartılmıştır.

Metin Yılmaz

ASP is prezervatifleri kullanmadığım takdirde
DAİMA MARUZ OLDUĞUM

TEHLİKEYİ DÜŞÜN

Kadın hastalıklarından mütevellid tehlike
müthiştir. 10 kuruş verip bir ASPiS prezervatifini satın almakla bu tehlikeyi atlarsın.
Bu suretle hem sıhhatini muhafaza eder
hem de her hangi bir kadın hastalığının
tedavisi için sarfedeceğin bütün serveti ka-
zandırmış olursun. Her ezanede satılır.
Yalnız ASPiS markalı garantili Prezervatif-
leri isteyiniz.

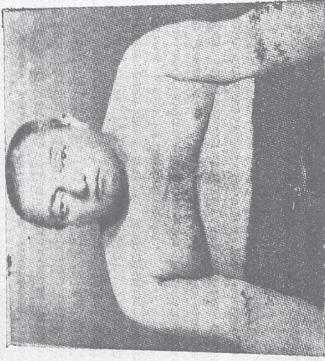
ASPİS

Ne fedakârlık!

5 senede vücudundan 75 kilo kan vermiş...

Gülhane hastanesinde «İsmail Hakkı Kanveren» adında tanınmış bir hademe vardır. İsmail Hakkı Kanveren, beş se - nedenberi, muhtelif hastanelerde, kan - sızlara, vazihamleden kadınlara, verem - lilere verilerek üzere vücudünden tam 75 kilo 300 gram kan almıştır. Bu a - damın vücudünden alınan kanın hernevi hastalıktan âri olduğu, veremlilere, vazihamleden kadınlara, fakriüde me müptelâ olanlara gayet faydalı olduğu, doktorlar tarafından verilen raporlardan anlaşılacaktır. Hiçbir ücret almadan vücudünden kan veren İsmail Hakkı'nın damarları, tabii bir tahaffuz sevkile eti - nin içine gömülmüş bulunmaktadır. Kan almak için damalarını bulmak icab eder - se etini kesip damarlarını uzun uzadıya aramak icab etmektedir. Resim birçok vatandaşların hayatını kurtaran fedakâr İsmail Hakkıyı göstermektedir.

Kasıyla

Boşluk denen düşük yoğunlukta salınıyorum.
Kimsesiz karanlığa doğru kusuyorum.
Dört yeniçeri çıkacakmış gibi
Romanların düğününden başımıza
Halel gelmesin diyedir diyetine
Kin ve dinler, rehindirler
Gıyabında bakıyor suretine her biri
Ya sen müstehcen ya da bu çengi
Hangi birimizin rengi...
Düzde bile sallanıyorum.

Bir Mimarin Düz

çizgi çizmeye çalışması, çizememesi ya da çizmesi

Mimarin çizmesi, siyah ve hemen diz altına kadardı.
Cabbarın kazması, beyaz ve bazen beline kadardı
Altı üstü bunca yalan ve kerhen dibi ne kadardı?

Simaen faili meçhul bir çizgi kâğıtta karardı,
Tabiri caizse, mimarda bulut son karardı,
Kuluñç ağrısı ve elinde kalem hava karardı.

Bigudi

Dedi mi dede bu arbedede
Kedi mi yedi diye sübhanekede
Bismillah ile başladı yemine
Amına koyarak bitirdi amin yerine

Dey Be Sazan Balığı Dey!*

Evet, biz de yaptık... Ahırkapı' ya hıdrelleze gittik... sponsor sahnelerinin, ens-trüman arasına para sıkıştırma ekonomisinin, bir geceliğine de olsa fötr şapkalar giyme, saçına gül takma, basma eteklerle kalça kıvırtma yalancılığının orta yerinde durduk bi-raz... Zevkimizden gitmedik, işimiz vardı ondan gittik... Sonra geri döndük, ağlayayaz-dık... Kırk gün kırk gece Sulukule' nin kırk birinci gecesini düşünmeyen setekacılarımızı, kırk bir kere maşallah kapitalizme demeye gelen örtük dilleri düşünerek ağlayayazdık... Sonra bir yazı düştü posta kutumuza, aşağıya aynen yazdık, önümüzdeki haftalarda sür-düreceğimiz bir tartışmayı başlatmak gayesiyle...

Baharın başlangıcı, “hidrellez” günü Trakya Ovası'nda ve Balkanlar'da ağaçlar çiçeklerini 9/8'lik ritimlerle açar ve üflenen klarnetle efsunlanır. Düğünlerde, şenliklerde insanları eğlendirirken kendileri de eğlenen “kara” insanların mevsimidir. Yaz aylarının bereketi düğünlerde çaldıkları akşamlar kazandıkları “sipali” ve aldıkları “şaba”larla ha-nelerine ve “kızancıkları”nın kursaklarına da yansıyacaktır. Bayramdır her baharın gelişi bu “kara” insanlara. Toplum içinde en kenarlara itilmenin coşkunca esrikliğini “gaco” düğünlerinde de sergilerler. “Gaco”ların o mendebur ahlak anlayışıyla zerre kadar uyuş-maz dünya görüşleri. Bu dünyaya yaşamak için gelmişlerdir. Sahi “yaşam”ın anlamı ne-dir; çalışmak, para kazanmak, biriktirmek? Bunlar yanlış cevaplar “yaşam” yaşandıkça güzeldir, biriktirildikçe değil! Gaco “ahlak”ının kabul edemeyeceği “müstehcen” sözleri-ni kendi dillerinde söylerler şarkılarında, bir nevi “oto sansür” geliştirmişlerdir. Dalgasını geçerler bir anlamda onlarla...

Edirne'nin Yıldırım Mahallesi'nde 1943 yılında dünyaya ilk çığlığını atan Selim Abimiz, nefesinin gücünün klarnetten ses çıkarmaya yettiği yaşlardan (9–10 yaşları) 1995 yılına kadar gırnatasıyla bu çığlığı atmaya devam etmiştir. Alüminyumdan yapılmış sol klarnetiyle düğünden düğüne gezmiştir. Mezara gömüldüğünde klarnetini Selim Abi-mizden ayırmamışlardır. Nasıl ayrılıns ki, bütün bir ömrünü dudaklarında aşkla birleştirdiği bu “gırnata”dan?

Kafa kâğıdındaki adı Selim Kızılıçıklar'dır. Ama askere gidip geldiğinde gerçek ismini bulacaktır, “Deli Selim”. Hırçın kişiliği ve paraya etmediği itibar dolayısıyla yakın

Dey Be Sazan Balığı Dey!

çevresi ona bu lakabı takmıştır. Trakya semalarında uzunca yıllar klarnetinden çıkan notalar yayılmıştır. Trakya'da neredeyse her evde bir plağı ya da "bandı" mevcuttur. Açık göz yapımcılar Unkapanı'na çağırıp bir albüm yapıp kendi kazanacakları paranın "devenin yanında kalan pire" oranında kısmını Deli Selim'in cebine sıkıştırıp, Kumkapı' da yedirip içirip Edirne'ye yollamışlardır. Elbette Deli Selim Edirne'ye vardktan sonra albümleri Trakya illerinde ve İstanbul'da peynir-ekmek gibi satılmıştır. Deli Selim'in dünya malında gözü hiç olmamış, yaşamını Romanların hayat çizgisinde (Amaro Romano Drom) özüne layık bir şekilde sürdürmüştür. Düşünlerde kazandığı paralarla akşamları mahallede sofraya kurup bütün komşularıyla yemeğini, içkisini paylaşp "piyizlenmiş"lerdir.

Dey Be Sazan Balığı Dey!

Deli Selim’i grup arkadaşlarından ayırarak anmak hiç doğru olmaz. Kadir Ürün cümbüşü ve sesiyle Deli Selim’in hep yanında olmuştur. Naci Kokina kanunu, Selami Karaali kemanı ve Deli Selim’in “kızanları” Murat ve Selim vürmal çalgılarıyla grup halinde yaşamlarını kazanmış ve müziklerini kolektif bir şekilde icra etmişlerdir. Kayıtları dinlendiğinde Deli Selim’in klarnetinin ne kadar önde olduğu hissedilse de hiçbir zaman altta giden diğer enstrümanların özgünlüğü ve grup ruhuyla senkronizasyonu ve zaman zaman Deli Selim’in diğer arkadaşlarının enstrümanlarının ön plana çıkmasının önünü kesmediği aşikârdır. Sanatçıların birçoğunda bulunan egolardan bu müzisyenlerde zerre kadar yoktur. Belki de bu yüzden ölüm onları birbirlerinden ayırana kadar bu güzel müziği beraber yapmışlardır.

1980 sonrası sansür mekanizmasının her yönüyle işlediği düşünüldüğünde 80’lerin sonları 90’ların başlarında Deli Selim’in albümüne “Gogocular” adını verebilmesi, sistemin “gogocu”nun ne anlama geldiğini bilmemesinden kaynaklanabilir. “Gogocu” aslında esrarkeş anlamında kullanılır argoda. Deli Selim bu şarkısında toplumun bu alt kültür insanlarından bahsetmiştir hayatın yalınlığında bir dille... Müzikten ayırarak bu sözleri aktarmak pek aydınlatıcı olmaz ama “kiremitten baca olmaz, şoförlerden koca olmaz, seveceksen gogocu sev, sever sever kalbini kırmaz” sözleri geçer şarkıda.

Deli Selim’in klarnetindeki büyüünün esrikliğinde “gogocu” olmasının da büyük payı vardır. Rivayete göre Edirneli Deli Selim, kafası “kıyakken”, çantasından “gırnata”sını çıkarıp da üflemeye başladı mıydı, Selimiye Camisinin önünde parktaki çimenler bile oynamaya başlamış. Yaptığı bestelerin büyük çoğunluğunun güfteleri – müziğinin beslendiği gibi– hayattan beslenmiştir. “Çalış çabala bir dilim ekmek iki köfte, Almanya demedim Fransa demedim bir dilim ekmek yiyemedim, çalıştım çabaladım bir dilim ekmek yiyemedim” sözleri de buna bir örnektir. Çok bilinen ve “Kulturs-hock” grubunun da söylediği Mastika şarkısı Deli Selim’e aittir. Deli Selim bu şarkının hikâyesini şöyle anlatmıştır: “Bizim arkadaşlardan birisi Bulgaristan’a folklor grubuyla gitmişti. Sağ olsun dönerken bana bir şişe mastika getirmiş, birkaç paket de marlboro sigarası... Kahveden geldim eve, koydum sigaralarla şişeyi masaya. Oturduk kız, kızan hep beraber, aldım elime klarneti, başladık hep birlikte söylemeye çalmaya. Orda çalıp söylerken yaptık parçayı: Ooo mastika, ooo sigarası marlbora... Alayım kızıma bir kutu boya boyasın kendini boydan boya...”

Deli Selim belki hayatında hiç blues dinlememiş olmasına rağmen insanların hüznünü şarkılarında çaldığı klarnetin geçişlerinde bize hissettirir. Zaten öyle “beyazlar” için paketlenmiş bluesla işi de olmazdı herhalde. Dikkatli dinlendiğinde klarneti incesaz

Dey Be Sazan Balığı Dey!

değil de sokak usulü çalması, arıza çıkışları, ritimsel üfleşi, klarnetin sesindeki iniş çıkışlar, blues tarzı şarkılardaki üflemlilerle çok benzeşmektedir.

Melih Duygulu bir yazısında şöyle bahsetmiştir ondan; “1994 Ekim’inin sonlarıydı. Hollanda’daki KULSAN Vakfı’nın davetlisi olarak Amsterdam’a seyahat ediyorduk. Türkiye’deki çingenelerin kendi tabirleriyle romanların müzik ve dans kültürlerini anlatmak ve bir roman müzik grubuyla konserler vermek üzere yola çıktık. Grup Edirne’den seçilmişti. Bu alanın en yetkin ismi Deli Selim toplamıştı grubu. Macera dolu yolculuğun sonunda bir otele yerleştik. 15 gün boyunca 11 konser verildi, Hollanda ve Belçika’nın çeşitli kentlerinde. Ben de Romanları anlatıyordum; aynı zamanda onları tanıyarak...

Her gün neredeyse 20 saat beraber oluyorduk; kâh yemekte kâh yolculukta kâh konserde... Onların insani yanlarını, sevinçlerini, paylaşımlarını, dostluklarını, ürkekliklerini, coşkularını paylaştık.

Deli Selim’in klarnetini (gırnatasını) dinlemeye gelen ünlü müzisyenler bu virtüözü ve arkadaşlarını pür dikkat dinliyorlar, kafalarında onlarca soruyla ayrılıyorlardı konserlerden... Naci Kokina’nın kanunu, Selami Karaali’nin kemani, Kadir Ürün’ün (Üründülcü) cümbüşü ve sesi, Deli Selim’in çocukları Murat ve Selim’in vurma çalgılarını yüzlerce binlerce kişi ayakta alkışlıyordu. Kimi zaman endişeli kimi zaman coşkulu geçen on beş gün boyunca duygular hep üst düzeydeydi... Bu olaydan yaklaşık 3 ay sonra Ocak 1995’te Deli Selim’i kaybettik. Ardında bıraktığı hoş seda kulaklarımızdan gitmiyor...”

Diskografisini ne kadar vermeye kalksak da eksik kalacağından sadece Kalan Müzik’ten çıkan “Edirne Romanları” ve “Dumbaba” albümünü önerebiliriz. Çünkü bugün belki sadece bu iki albümüne kolayca ulaşılabilir. Kendisinin grubuyla yazdığı ve bestelediği anonimleşmiş şarkılardan örnek vermek gerekirse; “Aylana Gazoz, Baylıana Limon”, “Mastika”, “Bizim Mahalle” en bilinenleridir.

25 Mayıs 2008, 01.34

*“Dey Be Sazan Balığı”, Deli Selim’in yazıp bestelediği bir şarkıdır. Kara kuzuyu satıp sazan balığı alan ve onu gütmeye çalışan bir karakteri anlatır. Büyük bir ihtimal kara kuzuyu satıp sazan balığı alan bir “piyizcinin” hikâyesini anlatmaktadır. Sazan balığı mangalın üzerinde pişerken çevresindekilerin satışmalarından esinlenmiş olabilir: “Sazan balığını güdersin artık” serzenişi gibi...

Sön

kan kırmızı,
dudaklarım onlar,
kanlı ve kırmızı..
ateş ve kırmızı..
gözlerim sel, sel su,
ateş akıyor gözlerimden
kırmızı alevler akıyor, süzülüyor yanağıma
yanağım kırmızı
yanıyor yanağım
kıp kırmızı
geçiyor, göğsüme akıyor
göğsüm yanıyor bu sefer,
kıp kırmızı alevler çıkıyor bedenimden, taşıyorum..
Kedi,
teselli ediyor beni,
sürünüyor, geziniyor göğsümde
belki ateşi söndürürüm diye..
nafile..
yanıyor Kedi, tüyleri, yumuşacık tüyleri var
yanıyor o tüyler
çıtır çıtır yanıyor
bakıyor ta içime Kedi..
hüzünle bakıyor, acımayla
yardım etmek istiyor
ta içime bakıyor, kaburgalarımın içinde atan o alev topuna
bakıyor
ta içime bakıyor Kedi..
o gözlerden sular akıyor
her yer duman oluyor
sönüyor inatçı mangal
bir kokusu kalıyor geriye, o da fani
salt gözlerimle dudaklarım yanıyor şimdi.. (Kedi, nerdesin?)

Otogardaki Adam

O terminali beş senedir tanırım. Bu saatlerde yaz kış soğuktur. Eğer birini bekliyorsanız gecenin sonunda yaşayacağınız kavuşma donmuş uzuvlarınızı bir şekil ısıtmaya yeter. Hatta bunu bilmek bile size ısınma konusunda yardımcı olabilir. Ama eğer gidiciyseniz ve yanınızda dolu çantanızdan başka bir şey yoksa omuzlarınıza yüklenen ağırlık sadece kıyafetlerinizden değildir. Yapımında sanki kendisini size taşıtmış hissini veren betonlar, asla gidemeyeceğiniz yerlere aitmiş gibi davranan küstah otobüsler, bitmek tükenmek bilmeyen doğalgaz kuyruklarına inat yakılan kömür sobalarının baskın dumanı... Giderken düşünmeye zorlanır aklınız. Bir haftalık geziye gidekseniz başınıza gelecek musibetleri düşünürken bulursunuz kendinizi. İş için yapacağınız bir yolculuğun toplantı esnasında gömleğinize boşalan bir bardak kahve ile nasıl da boşa gideceği fikri aklınıza takılır. Ziyaret edeceğiniz akrabalarınızın aslında sizi bir yük olarak gördüklerini ve hiç yoktan onlara zahmet çıkaracağınızı fark edersiniz. İyimserliğe kapanan kapı her halde soldan dönünce tuvaletin karşısında kalıyordur.

Tüm bu düşüncelerden sıyrılmak içinse kaçacağınız tek yol vardır. Etrafı seyretmek. Çünkü orada yalnızlığınızın aslında geçici olduğunu hatırlarsınız. Dostunuzun tanıdık bir cümlesini iştirirsiniz. Bir tokalaşma sizi alıp memleketinize götürebilir. Ailenizin gelmeyeceğini bilseniz dahi valinizin eski arabanıza, “Herhalde bu şekilde taşınırdı.” diyeceğiniz sahnelere tanık olursunuz. Umut ile ümidin farkına varır, aslında hayal etmenin de güzel yanları olduğunu anlarsınız. Belki de o geceye böyle bir umutla başlamıştım. Hatta mevsimlerden soğuk olanına denk gelmem bile keyfimi kaçırmıyordu. Hayalim, beni yolculuğa daha sabırsız bir hale getiriyordu. Her zamanki gibi terminalden aldığım biletimdeki firma ile ilk kez gidişim ise geceye tatlı bir merak unsuru olarak yerleşti. Bu yalnızlığı da kazasız belasız atlatma ihtimalinin verdiği huzurla sigaramı yaktım. Gözümü kapatarak içime çektiğim dumanın huzurunu burnuma gelen rahatsız edici koku kaçırmıştı. Yanımdaki yakası bağı açık, düşük pantolonlu (modadan ötürü olmadığı kesindi), boyası geçen seneden kalma ayakkabılarıyla yanıma bir adam ilişti. Amacı konuşmak değildi. Benim gibi bekleyenlerden biriydi hatta. Ama her an bir sigara ikramına zorlanabileceğim düşüncesi onu ilk gördüğüm andan itibaren aklıma kazandı. Bu fikirle beraber otobüs biletine nasıl para yetiştirdiğini düşünmeden kendimi alamadım. Terminale otostopla getirilmeyecek kadar kirliydi. En azından bunu göze alacakların şehri değildi burası. Demek ki yanıldığım tek şey şehrin çirkinliği değilmiş dedim kendi kendime. Tüm tatlı hayallerimi itinayla bir kenara katlayıp koyduktan sonra adamı gözlemlemeye başladım. Gözleri otobüsün geleceği yoldaydı. Arada bir muavinle konuşuyor telaşlı yüzüne geçici bir rahatlama yerleşiyordu. Ama fazla geçmeden yaşadığı korku, onu yalvarırcasına muavinin yanına göndermekten de geri kalmıyordu. Bazı yolcuların bakışı bende ters bir tepki yaratmış ola ki adama acımaya başlamıştım. En aç zamanlarımı sanki bu adamla birlikte yaşamış gibiydim. Belediye çorbacısından benle beraber çorba olan o değil miydi? Derken yakınlaştığımızı hissettim. Ama adama yaklaştığımı hissettiren şey bu düşünceler değil, onu bana ilk fark ettiren sokak kokusu oldu. Git gide burnumun rahatsızlığı tüm vücuduma yayıldı ve istemeden de olsa zihnimi tekrardan bir rahatsızlık ele geçirdi. Ya bu adamla aynı otobüsü bekliyorsam ne olacaktı? Orada bekleyen 5 kişiden biriydi. Saati düşündükçe başka bir otobüse binme ihtimali azalıyordu. Senelerce yaptığım memleket faşistliğim gene iş başındaydı. Başka nereye gidebilirdi ki bu adam? Elbet bizimle aynı otobüse binecek. Belki de benim yanımda oturacak. Bekleyenlerden yalnız olan sadece onla ben vardık. Geriye kalanlar bir aile grubunu yıllar önce oluşturmuş gibi görünüyordlardı. Ya da ben onlarla tanışma fırsatını bu adamı incelerken kaçırmış, müziği dinlemeyi unutarak sandalyelerin hepsini kaptırmıştım. Öyle olmasa bile aynı otobüsteki

mevcudiyeti yol boyunca herkese rahatsızlık vermeye yeterdi. Burnu büyüklük böyle bir şey olsa gerek dedim. Yalnızca insanlara yukardan bakmaya değil, koku algılamada aşırı bir hassaslığa da sahip oluyordu insan. Tekrardan başladığım tatsız hayallere dönmüştüm. Otobüsün gecikmesi ile gerilen sinirlerim müstakbel yolculuk arkadaşımınla daha bir inceliyordu. Sanmayın kızgınlık insanı sıcak tutar. Asabiyeti taçlandıracak soğukta sigara yakmak güç bir eylem haline gelmişti.

Isınmayı bırakarak önceliği adamdan uzaklaşmaya ve onun dışında bir şeyler düşünmeye verdim. Kokuyu bertaraf ettikten sonra titreyen bacaklarım beni muavinin yanına götürdü. Böyle zamanlarda hep bir günah keçisi arar, ama kuzu gibi çevrilen hep ben olurdum. Çıkarılmayan hıncımla beraber dışarıya döndüğümde yanaşan otobüsün farlarına karşı gözlerimi ovuşturdum. Firma adı biletimdekine hiç benzemeyen otobüsün içinde pek az yolcu vardı. Üst başlarına bakılırsa sıcak bir yerde buldukları kesindi. Kendimi o otobüsün içinde düşünmeden alamadım. Nereye gitse razı haldeydim. Param olsa yeni bir bilet bile alabilirdim. Hatta o adamın yanında bile oturabilirdim. O adam mı? Gözüm bu sefer sıcak otobüse yönelen ve az önce kokusundan ötürü uzaklaştığım adama yöneldi. Birazdan ısınacaktı. Birazdan bekleyişi sona erecekti. Hatta ben bunları düşünürken çoktan ermişti bile Daha bir kaç dakika önce yanında oturma korkusu duyduğum, hor gördüğüm, burnumdan daha az değer verdiğim adamın suratı şu an en çok özlemine duyduğum huzura sahipti. Nasıl bu kadar basitleşmişim? Gene şehir suçluydu değil mi? Gene bana bu pisliği bulaştıran gün içinde milyonların bindiği metrolardı değil mi? Gene sistemin toplumda her zaman yer etmesini temenni ettiği şekilcilikle sonunda ben de tanışmıştım değil mi? Hayır efendim. Bunların tek sebebi acizliğimi bana bir kez daha ispatlayan bendenizdim. İradeyi bahanelere tercih eden bendeniz. Ve bunun cezasını soğukta bekleyerek sözde ödediğimi düşünen bendeniz.

Kendi içimdeki ceza infaz kurumuna şaşırın tanrı, halime acımış olacak ki kısa zamanda benim otobüsüm de gelmişti. Boynumun büküklüğü, yerini tekrardan acabalarla parlayan bir çift göze bıraktı. Bavulumu yerleştirirken omuzlarımdaki tüm ağırlığı otobüsün bagajına koyduğumu fark ettim. Basamaklardaki adımlarım cennetin bulutlar üstünde olduğunu ispatlarcasına hafifti. Koltuğuma oturduğumda en son hatırladığım hayali kahvaltı masasındaki aile saadetimizdi. Hatırlamam gereken başka ne vardı ki...

Ben bütün ölümsüzlerin Azrailiyim

Ben bütün ölümsüzlerin Azrailiyim

Nerede yonttuğun taş
Göster

Tek balyoz darbesiyle un ufak ederim

Nerede sana tapanlara armağanın
Kitlelere ben ölmedim diyen

Anonim melodin nerede

Tüm notalarını boğarım rüzgârımın uğultusuyla

Tek beden görünen
Bütün düşünce kırıntılarını
Doğdukları yıla mıhlarım
Yeter ki sinirimi bozmayın

Ben ateşin anası
Ben ekmeği küflendiren nem
Ben kırmızı mantar benekleri
Şirinlerin hayallerinde
Ben
Varolan her şeyin bozguncusuyum
Ölümü kokutan safrayım ben

Az kaldı
Çok az

2006

Gerçek Saçmalık Anatomisi

Öncelikle şunu bilmeli okuyucu, insan niçin saçmalama ihtiyacı duyar, maksat genellikle aynıdır, çöpün içinden işe yarar bir şey çıkarma umuduyla dolaşan karton toplayıcı Hüsnü'nün sümüğü kadar akıcıdır yalan söyleyebilme yetisi. İvri zıvırı doldur torbana, sonra ohh, rahatsın di mi? İşte bu her zaman zannettiğimiz kadar kolay olmaz çünkü her ıvıra bir zıvır eklendiğinde taşınabilecek ağırlık sınırına yaklaşan çöp torbamız kendini boşaltacak bir konteyner arar. Bizse ona aldırış etmeyiz, hatta sitem ederiz işini yapsın diye. Oldu da delindi, tutacağı koptu, en içten küfrümüzü salarız ağızımızdan boşluğa, “ona” doğru. Yerine ulaşsın isteriz küfür ama yerinin neresi olduğunu hiçbir zaman kendimize soracak kadar cesaretli olamayız. Hâşâ bir sorarsak bütün bir ömür kendimizi anlık bir gaffette bulunup savurduğumuz küfrün ağırlığı altında ezilme tehlikesiyle baş başa buluruz. Tabi iç benliğimiz zekidir, zekâmımızdır o, hiçbir zaman varlığına güvenmediğimiz. Biz ona ne kadar güvenmesek de o bizle yaşayan bir asalak gibi yön verir hayatımıza, kurtarır bizi yeri geldiğini düşündüğünde. Ola ki kafa tuttuk diyelim iç benliğimize, o da bizim kafamızı tutar. Bir oraya bir buraya savurur, biz çıldırıp pes diyene kadar da sallamayı bırakmaz. Büyük bir kolaylıkla yaşamımızı bu kadar kolaylaştıran iç benliğimize niye kafa turalım ki diye sorabilirsiniz. Bense, size bu soruyu sormanızı kolaylaştıranın iç benliğiniz olduğunu söylerim kolayca. Aranan bir kolaylıkta eğer, sizin iç benliğiniz benim dış benliğim ne önemi var. Hareket ortada, fazla iteklemeye, çekmeye gerek kalmadan kayıyor işte. Ama bir geri zekalı olarak daima değer veririm zorlukla çıkmışlara, doğa onlara değer vermemiz gerektiğini söyler, ne büyük saçmalık! Niteliği tanımlayan en büyük parçası güçlükse, götünüze kazık sokup 45 derece sıcakta sıfır faktör güneşlenin, yetmediyse saç kurutma makinesinin ayarını sonuna getirip kazığın temas noktasına yapıştırın. Bu kadar nitelik de mi yetmiyor size, bende tavsiye bitmez ama inceliğim bu nokta dur diyor bana, sonraki tavsiyeleri tanrınızdan alın. 2006

GEZİ

Yağmurlu bir ihtimal.

İnadına yürüdüm yağmurda delice ıslanırcasına, yeniden ıslanıp o an'a dönmek için boşuna.

Bir film gibi olacaktı her gün akşamından çarpan okyanus dalgası ile kalkıp yeni yeni yaşayacaktım öyle konuştuğum seninle, ben yine inadına dalıyorum dünyama yürürken konuşurken uyurken bir olmak için.

Yazmayı pek bilmem, redkit arkadaşımıdır düldülsüz bir redkit :) olsun sanırım onun da hayali dostu düldül, müzik dinlerken dörtnala koşturuyor olsa gerek düldülü, işte atladık hayali düldüle tek bir gidiş bileti ile ıspanya, şunu belirtmeliyim, serserice başlayan bu yolculuk benim tersimi düzüme çevirecekmiş de farkında değilmişim bilsem yine de çıkar mıydım bu yolculuğa, evet çıkardım!, Madrid hava alanındayım, bekliyorum pasaport yok, dedim ya serserice olsun almadım yanıma inadına, inadına sordukları pasaportu almadan çıktım bu yolculuğa bir ülkeden diğerine ama bir avrupa ülkesinden diğerine, sıkarsa tr'den çık pasaportsuz, metrodan madrid' e ilk ayak basışımız. Uçakta iken bir korku almıştı beni sonra redkit' in korkusu dillence, korkma ...plan yok korku yok her şey olacağı gibi olsun. Turist olmak güzel. Sanırım ondan idi insanların bu ilgisi. İspanya gezisi benim için bir başlangıç idi, Salamanca'da başlayan. Redkit dem vurur park sabahlarının ayazlarından Madrid'in umarım yazısında, ben Salamanca' da bir parkta ıslanarak uyanmanın şokundan dem vurayım. Salamanca'ya giriş, dertliyiz oturmuşuz girişinde ne yapacağımızı düşünüyoruz. "İçelim moruk, sonra düşünürüz!" saat 10'u geçti ya, biraları el altı bulmak lazım, offf bu arada redkit sayısı 11 idi sanırım biraları taşırdı ceplerinde, hani Kemal Sunal'ın bir filmi vardı defn buluyorlardı da üstünde taşıyordu altınları dokunsan devrilecek, işte redkit de o tarz :) meydandayız, me-pe-üç player ile efkar atıyoruz sıra ile bir tek onurda var mp3 player, pet şişe ile futbol çeviriyorum meydana köpek ile halbuki garip bir fobim vardır köpeklere karşı, yeri gelir çok korkarım yeri gelir kırasına oynarız futbolu.

"İnsan gibi uyandırısana!.." Redkit kızmıştı onu uyandıran bağrıslarına, parkı sulayan o alet yanında yatmışız meğer, nasıl bir kaçış nasıl bir şok... "Üşüdüm moruk, ben yatarım, yatarsan ölürsün hadi gel yürüyelim" acaba yürümeseydik mi, olmazdı o zaman... Bu arada havlularımızı sardık başlarımıza sadece görüş alanı açıkta, Gülüyorlar bize parkı temizlemeye gelenler bizler de parkın çöpleriyiz. Neden bilmem her daim bul-

Gezi

duk bir şekilde yolumuzu redkit ile, o gün de öle oldu, hani Salamanca'ya giderseniz orda bir hotel var adını bilmediğim ama hizasında terk edilmiş evler var, işte orası bizim hotelimizdir ve sizi her daim bekleriz, kırdık mı kapısını kırdık, kırmasak iyi mi ederdik, hayır. Garip bir evdi, neden insan her şeyini geride bırakıp terk eder, oradan sonrasındaki yolculuklarımda yanımdan ayırmadığım bir beyzbol topu aldım hani ayrılırken üstüne yazı yazdığın, hani ertesi gün o parkta bir ağaçta takılı kalan, bizim gibi bir gece geceleyen, senin ardından son umuduz ile geri aldığımız top, ne garip bir evdi. Belirsiz düzensiz bir ev, darmadağın sanki ne ararsan bulabilirsin içinde, öyle garip olmasa idi sanırım hemen uyuyacağımıza evi teftişe çıkmazdık.

Garip bir duygu sarmıştı içimi, ne yapıyorduk biz? Parklar terk edilmiş ev.. Geri mi dönsen acaba, olmaz. “Moruk bak şu ikiliye adres soralım” meydan nerde diye soracaz :) meydanları severiz biz. Hani o top ile oynadık da seninle, kızmıştı o ihtiyaç sana “Burada oynanır mı?” Meydanlarda oynamak yasak, eylem yapmak yasak peki bu meydanlar ne için? Ne için olursa olsun biz oynadık seninle. Haritada gösterdikten sonra meydanı bize aynı doğrultuda yürümemiz onları takip ediyor izlenimi uyandırmış aralarında konuşmuşlar, ee iyi beraber gidelim aynı yönleri. Kaptık biraları. Meydandayız, lüksümüz fast-food tarzı, normalimiz peynir ekmekek keçap :) 3 öğün hem de, yeter ki alkolümüz olsun. Sonra sen geldin ben gittim, ben geldim sen gittin, en sonunda ikimiz de gittik geri gelmedik. Redkit ile ayrıldım 24 saat yolculuk Barca’dan Portekiz’e, sınırda yine kontrol yine... Bu kadar mı lazım size bu kâğıtlar, yine bıraktılar geçmeme izin verdiler, yağmurlu bir gündü, saatlerce yürüdüm figura da foz’un sahil kıyısında, adres yok, onun için dalıyorum casinonun içine, garip de mi internet cafe yok ama casino var, üye yapıyorlar beni interneti kullanmam için, sonra yine yollara düşüyorum geri gelmek için oraya, 20 yuro ile 220 yuro kazanmak için, son gece kaybetmeyi oynamak için, bir hafta uraştığın o deseni sırtıma kazıyacak parayı harcamak için, birinin göğsünde diğerinin sırtında aynı dövmeği kaybetmek için. Adresi buluyorum lakin ev yok orda iş yeri, bu şekil mi bitmeli idi, hayır. Yüksek bir kaldırımla karşı karşıya aralarında okyanus ile. Sonrasında o kaldırımda el sallayışlarımı göremeyip beni 2. kattan almaya gelmeyecek miydin, hayır gelecektin. Aklıma düşüveriyor dizeleri: “Her insan öldürür gene de sevdiğini Bu böyle bilinsin herkes tarafından. Kiminin ters bakışından gelir ölüm. Kiminin iltifatından. Korkağın öpücüğünden. Cesurun kılıcından!... Çünkü her insan insan öldürür sevdiğini, Gene de ölmez insan”. Yağmurlu idi bugün, inadına yürüdüm, yine senle konuştum, seni gördüm, kendimde arıyorum ben seni, sende değil, başka bir vedam olsun bu yazı, sevgilerle K.

Ben anlatmıyorum redkit, sen vur deminden o güzel günlerin özleminden, aklımda kalıyorlar kaleme düşmüyorlar, benim içinse böylesi güzel kendime anlatmaktan sıkılmadığım bu hikâye. Andım bu sitede yazıya dökülen gibi olsun: <http://ow.ly/1cEcO>

Rüya

Rüya her gece ziyarete gittiğiniz değil, bir kişi, benliğimle alakası olmayan ama ona karşı sevgi beslenen biri ve şahit olduğum bir sevgi.

Bir diğeri de var, portekiz hikâyesini yüzeysel geçtin dedi, sizle paylaşmalıyım ama kendime diyorum ki neyi değiştirecek bu paylaşım olsun, değiştirmeden...

Size bisiklet günlüğümle anlatmaya başlayacağım arka fonda bir filmin dizelerinden dökülen şu sözler:

“in this world a man, himself is nothing...” saklamaya lüzum yok the thin red line orda söylenen gibi “... i’ve seen a world...” .

Hatırlıyor musun, sarılışımızı.

Kaigomai-kaigomai...

Anlatamaz isem... Senle var oldum yaşamanın inadına. Balkondan yolunu gözlediğim ilk benliğine kaçışımı, nasıl da endişelenmişim ne oldu diye. Yalnız kalman lazımdı, sen söyledin bana kendi zamanımı ver diye. Bilebilir miydim bu denli güçlü bağlandığımı sana, evet biliyordum ondan ölümü göze aldım ya. Ama sen bilmiyorsun değil mi öldüğümü. İşte itiraf ettim, evet ben yokum artık. Bir ipte sallandı boynum, ağlayanlarım oldu birkaçı unutmayacak beni, gerisi...

Adını marla koydum, sen biliyorsun neyin yerine olduğunu, nasıl da... Bunu size söyleyemem.

Anlatmaya başlamak lazım.

Hanginiz kovulduğunuz bir eve geri gittiniz, hanginiz ayrılmak isterken onun arkasından dönüşüne tanık olup gözyaşlarınızı bıraktınız? O zaman bu edebiyat sizin lüğatinizden. Biliyor musun gelmiyor içimden gelmek yazmak.

Sadesi ben sevdim, sevildim. Gerisi benden yok öte size, sadece kendime var.

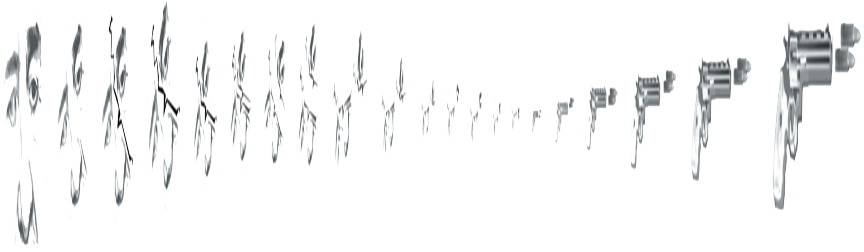
Gerçek bir rüya:

“Bilebilir miydim o zaman beklemenin sabırsızlığını, eğer sevmemiş olsaydım”

Neden bunu yapıyorsun “soruma verdiği cevap şeytanın rüyamda, insan kılığında ve birine âşık. Diyaloglarımız oldu sırtı bana dönük bir deniz kıyısında. Aklımda kalan sadece son sözü. Demek o kadar güçlü ki...

Vedhaların Birinde

...

V- Ayşe Dolley'in Bulunmadığı Bölge

Kim bu adamlar ayakları üzerinde duruyorlar
Başlangıçta dinleniyorlardı
Sonraları hiç yorulmadılar
(Vedha çok gençti)

Deniz tuzu kokan saçlarını yıka sararıyorlar
Bir takım unutulmuş yüzler gibi
Sigara içiyorlar çok ve ölümü kullanıyorlar

Artık onları ben bile tanımıyorum
Romanyalı pembe gözlü şeytan
- Yahudi soyundandır biraz -
Harita bilmeyen bir Vedha'yı
Bir ağacı yakıp içer gibi öpüyordu
Eski takvimleri seve seve kullanır

Ben ikinci gözümü bir kurşunla değiştirdim
Ne denebilir benim gözüm maviydi

...

Mahir Cem Güven'le Foto-Söyleşi

“Antalya’da 2 yudum biraya 75 lira ceza” haberiyle ülke gündemine bomba gibi düşen, hakkında demeç vermek için bakanların, müdürlerin sıraya girdiği SOLuCAN FANZ.in çevresinden Mahir Cem Güven’le foto-söyleştik!

Akşamdan kalma mısın?

Her güne akşamdan kalmayla başlarım.

Ne sıklıkla içiyorsun, ne içiyosun?

Haftada iki kez rakı ve bira... ve votka... ve viski... ne bulduysam, allah ne verdiyse içeriz.

Düzenli olarak haftada iki defa içiyorsun...

Yok düzenli değil...

Düzensiz haftada iki defa içiyorsun...

En düzensiz olduğum zamanlar iki defa, düzenli altıya yediye çıkar.

Yağmurdan mı yoksa aşktan mı?

Yağmur gibi aşktan!

Seçimler yaklaştı, siz de milletvekili adayısınız sanırım “promil barajını aştık geliyoruz” diyor musunuz?

Promil barajını aşmama izin vermediler!

O yüzden gelemiyorsunuz...

O zaman gelemiyoruz!

Gelelim “malum” olaya; saat kaç sularıydı?

Dokuz, dokuz buçuk arası bir şeydi...

İçki olarak ne aldınız ve nerden aldınız?

Orda bir market vardı ordan aldık, bira aldık

Market miydi büfe miydi?

Market gibi bir şeydi yani tekeli shop gibi bir şeydi...

Bira aldınız. Cam mıydı kutu muydum?

Camdı.

Mahir Cem Güven'le Foto-Söyleşi

Yani reklama girmeyeze içtiğiniz biranın adını da söyler misiniz, modelini?

Efes.

Şişe. Tombul şişe mi façı mı?

Tombul şişe aldık. Şundan dolayı, bir de geri ödemeli şişeler bunlar çünkü biz içtikten sonra şişeleri orda bırakıyoruz. Orda şarapçı amcalar gelip boş şişeleri bozdurup şarap alıyorlar.

Böylece geri dönüşüm de sağlanıyor!

Kesinlikle!

Kaç yudum içtiniz?

(Sessizlik)

Bu güne kadar toplam hayatınız boyunca?

Hahaha! Aooov...

Ya da bir bira kaç yudum ya da öyle sorayım?

Şimdi iki yudumda şişenin, o ağız kısmının o tombul olan kısmının böyle hafif bir şeyi falan vardı, onu kaç yudumda bitirebilirsiniz herhalde bir altı yudumda falan... Altı yedi yudumda falan bitirirsiniz ya!

Fabrika kadar içmiş misinizdir acaba bira?

Fabrika kadar sanırım içmişizdir. Yani bir fabrikanın üretebileceği birayı içmişizdir.

Kaç yudum içtiniz o akşam?

Maalesef iki yudum.

"Gup gup" ses geldi diyorsunuz değil mi?

Böyle "luk luk", ikinci "luk luk" yani böyle iki ...

Promil ölçümü nasıl gerçekleşti kaç çıktı, utandınız mı?

Ya ben o ekip otosunu gördüğümde, yani adamlara şey dedim "Daha değil, daha olmadım ben. Yapma bunu,

Mahir Cem Güven'le Foto-Söyleşi

biraz daha içelim. Promilimiz yükselsin, daha güzel olsun! 50'lere 60'lara çıkalım!" Ama meğerse cezayı şey için kesiyorlarmış, yani belli bir sınır var Türkiye'de onun altında yakalanırsan alkol cezası yiyorsun!

Sizin yakalandığınız rakam?

Benimki 0.22!

Utandınız mı?

Ben utandım! 0.50'nin üzerinde olsam o cezayı yemeycektim!

Alkol almadan hiç promil ölçtüğünüz mü?

Alkol almadan promil ölçtüğüm zaman, 0005 yani 0.05 oluyor.

Siz 17 çıktınız yani üstüne toplam?

Evet, 17 çıktım.

İki "gup gup?"

17.

Size ceza kesmelerini kanunen neye dayandırdılar?

Valla bana dayandırdılar!

Promiliniz hiç 222 oldu mu?

Çok isterim! Çok isterim!

Varlığımız çevreye rahatsızlık veriyor olabilir mi?

Rahatsızsınız. Biz zaten doğuştan rahatsızsınız. Yani rahatsızlığımız ordan

Türk varlığına armağan etmemiş miydiniz varlığınız, ilkokulda falan?

Ya etmemiş bulunmuşuz! Ya hala rahatsız rahatsız geziyoruz , yani kimseye veremedik, satamadık kendimizi! İçimizde patladı!

Mahir Cem Güven'le Foto-Söyleşi

CnnTürk'e verdiğiniz “o yaşam alanlarının daraltıldığını hissediyorum” daki hissi sürecinizi biraz daha açıkla mısınız?

İçimde hissettim cezayı! O cezayı böyle en uç hücrelere kadar hissettiğimin göstergesidir!

Peki... size ceza kesen görevliler ve amirleri hakkında dava açmışsınız, süreci biraz anlatırmısınız?

Şimdi ömrüm boyunca ben böyle bir olayı bir daha yakalayamam. Yani ne demek emniyet müdürüne dava açmak...Tasavvur bile edemezdim. Böyle bir olay gerçekleşti çok mutluyum.

Ya başka bir olay geçse Obama'ya falan da açarsın zaten?

Ooo sen ne diyosun? Hiç kaçırmıyım ya! Emniyet müdürünü kaçırmadım, onu nasıl kaçıırım?

Arkadaşınız davasını geri çekmiş sanırım, ne tepki gösterdiniz? Siktir lan!

Kısa ve net! Emniyet genel müdür yardımcısı, emniyet müdürüyle aranızı yapmaya çalışıyormuş doğru mu? Nasıl oluyor bu?

Efendim iç soruşturma başlatmışlar, işte polislerin bu yaptıklarının doğru mu yanlış mı olduğunu araştırıyorlar. Onla ilgili telefonla aradılar beni... İşte böyle böyle olayı bir daha anlatır mısınız? Ben anlattım. İşte olayın içinde emniyet müdürünün olduğunu, valiliğin olduğunu... polislerin olduğunu... komple bir hatanın komple o emniyet teşkilatı tarafından gerçekleştirildiğini ve böyle bir iç soruşturma yapılacaksa emniyet müdürünün de bu işe katılıp, ona da cezasının kesilmesini talep ediyorum diye şey verdim.

Emniyet müdür yardımcısı ne dedi?

“Thım ihım”

(Gülüşmeler) O kadar mı?

Mahir Cem Güven'le Foto-Söyleşi

Çevreye rahatsızlık verme örneği verir misiniz?

Onların bahsettiği çevreye rahatsızlık örneği verebilirim. Suyu alkol olarak kullanabilir miyim?

Kullan...

Tamam bir bardak

Alkol verelim istersen?

Alkol de olur.

Rakı var dolapta!

Burası ne biçim stüdyo ya kendin pişir kendin ye mi? Hazırlasana... Şimdi bakın çevreye rahatsızlık unsuru... İşte şu arkadaşlar! Rahatsızım yani!

Bu sizin rahatsızlığınız! Çevreye verdiğiniz rahatsızlık?

Hayır hayır bu çevreye verdiğim rahatsızlık! Zaten ben bu haldeyken ceza yedim!

Peki kendinizi mi rahatsız etmeyi çevreyi mi rahatsız etmeyi tercih edersiniz?

Ben kendim rahatsızım bu tercihimdir zaten!

Alkol fiyatları hakkında ne düşünüyorsunuz?

İnecek, inecek, indireceğiz onu!

Bir acı mısınız?

Ben acılı değilim ya!

Biracı mısınız?

Biracı olduğum söylenemez, votkacıyım iyi votkacıyım diyeyim ben! İyi bir votkacıyım!

Nasıl içersiniz?

Güzel içerim!

2011 - Nisan

BUĞUSEPTİL

Buyrun Burdan Kusun...

ileri görüşlü:

“senden torunum olsun istiyorum”

evli mutlu çocuklu: radikal, illegal, liberal

“pop dinleyip popo sallayacağıma,
rock dinleyip kafa sallayacağıma,
müslüm dinleyip dünyayı sallarım!”

çağın aristokrati: Aristotrak

12 Rebiülevvel

Bugün doğan bebelere isim

Kız: Küfrettin

Erkek: Ayıbettin

Ayşe Hatun Önal'ın

düşüncelerini beğenmiyorum
ama müziğini beğeniyorum?!

Marksizm, Leninizm, Çaresizm...

karı baktım seni gördüm,
kara baktım kara gördüm?

İnsafsız tosbağalar sizi!!!

*“Bize kimse sordu mu arkadaşlar?
Bize kimse sordu mu?”*

*‘dünyaya gelmek istiyor musunuz?’ diye
Anamızı babamızı seçmek hakkı verildi mi bize
kim dinledi dertlerimizi kim uzattı elini bize
Ormanda kocaman bi çukur kazıcam
1000 metre genişliğinde
1000 metre derinliğinde
renk renk çiçekler ekicem
mutluluk vadisi olacak adı
buz gibi sular akıcak
ağaçlarında meyvalar olacak
anaları babaları sokmuycam oraya
yalnız arkadaşlarım olıcak
hiç çıkmıycaz dışarıya
hep orda yaşıycaz
ölene kadar
ölene kadar!”*

6 Ekim 2002 - 6 Ekim 2011

Ne Copyright Ne Copyleft
COPYCENTRE

SOLUCAN FANZ.in